

HÍRMONDÓ

A Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület időszaki kiadványa

22. szám
2006. március

AZ SZKBE ILLETÉKESEINEK ELÉRÉSI CÍMEI

Raisz Péter elnök, 6724 Szeged, Csongrádi sgt. 96/a pajszzi@gmail.com	Tel.: 30/ 907-5701 vagy 62/ 492-344
Novotnik Gergő titkár 1135 Budapest, Hun u. 9. 6724 Szeged, Rókusi krt. 33. III/ 13.	Tel.: 20/319-0536 novotnikg@hotmail.com novotnikg@freemail.hu
Tarnai Tamás elnökségi tag 2234 Maglód, Majláth u. 44. ttarnai@mol.hu	Tel: 20/ 910-7762 vagy 29/ 327-366
Ország János elnökségi tag 7634 Pécs, Gém u. 18. 4-es ajtó	Tel.: 30/6893-108 orszagjanos@mecsekerc.hu
Szeredi Anna elnökségi tag 1173 Bp., Szürkebegy u. 73. barlangitucs@freemail.hu	Tel: 1/256-18-25 30/513 6554
Dobó Barna elnökségi tag 6721 Szeged, Széchenyi tér 8. II/10	Tel:20/410-0085 dobob@freemail.hu
Rostás Attila kutatási koordinátor 7370 Sásd, Kolozsvár u. 5.	Tel: 30/3355294 boller@freemail.hu
Dr. Kiss Viktor ellenőrző bizottsági elnök 1101 Bp., Hungária krt. 5-7. 3. ép. 2. lh. VI. Em. 4.	Tel.: 20/ 366-1132 lussonium@freemail.hu
Topán László ellenőrző bizottsági tag 7100 Szekszárd, Dr. Hirling Ádám út 15. fsz. 1.	Tel.: 30/389-6714 colalto@hotmail.com
Gubacsi Rita ellenőrző bizottsági tag Algyó, Hóvirág u. 7.	Tel: 30/427-3456 ritagubacsi@hotmail.com
Szőke Emília munkatárs 7634 Pécs, Gém u. 18. 4-es ajtó	Tel.: 70/ 246-8000 szokeemilia@freemail.hu
Az Egyesület Orfűi címe: 7677 Orfű, Széchenyi tér 1.	Tel/Fax: 72/ 598-009 20/380-2064

Tartalomjegyzék

Várható programok.....	4
A Baradlamanók!	5
Köszönjük neked Dezső!	6
Bükki Túra, 2005. November 11-13.	8
Természet- és Környezetvédelmi Nevelés Program	11
Az erdélyi közös szilveszterről.....	12
„Csipesszel se nyúlnék hozzá”	14
Előadás a Pollackon a Juhász Jenő Szakkollégiumban.....	16
Hogyan lesz a cserebogár	18
Emlékeztető az SZKBE 2006. évi Tudományos Bizottsági Üléséről.....	20
Honlap szépítő pályázat	22
Miki túra 1., 2.	23

Kérlek benneteket, hogy ajánljátok fel egyesületünknek adótok 1 %-át, illetve győzzétek meg szüleiteket, barátaitokat, párotoakat, hogy adja le felajánlását! Terjesszétek ismerőseitek körében!

Adószámunk: 18461709-1-06
Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület
Nagyon nagy segítség évről évre!

Várható programok:

2006. március 17-19: tavaszi kutató hétvége

2006. március 18, 17 óra: közgyűlés; helyszín: orfűi Faluház

2006. július 10-16: barlangász gyerektábor; szállás: orfűi kemping

2006. július 22-augusztus 7: nyári kutatótábor

2006. szeptember 8-10: IV. Agyagos kupa

2006. október 20-23: őszi kutatótábor

Örömmel továbbítjuk a hírt, hogy február 16-án este 22:50-kor megérkezett köreinkbe Giláné Weibli Renáta és Gila Csaba kislánya, Gila Zsombor Antal 3,30 kg és 55 cm magassággal.

Üdvözljük a legifjabb barlangász kispajtást, és kívánunk erőt, egészséget és nagyon sok boldogságot, na meg jó szerencsét a gyerekeknek és szülőknek egyaránt!

A Baradlamanók!

Mesés valóság!

szemelvények Kormos Erzsébet: A Baradlamanók című könyvéből

Mi barlangkutatók azt gondolnánk, hogy a barlangokban nem nagyon laknak élőlények, csak kicsi egyszerű lények, akik valami botor gondolatattól fogantatva a barlangokat választották lakóhelyül. De ha bármelyik aprócska "barlangász palántát" megkérdeznénk, biztosan meg tudná nekünk mondani, hogy bizony a barlangokban élnek manócskák is, és teljes meggyőződéssel állítanak hogy a Baradla barlangban is élnek Baradlamanók

A Baradlamanócskák felfedeztek minket!

„A manók körülöttük röpdöstek. Mindegyikből más-más érzést váltott ki ez az esemény. A kicsik örültek, hogy megint történik valami, ami miatt a szülők nem velük foglalkoztak. Némelyik ifjú heccnek tartotta, érdemes itt lenni, mert érdekes dolgok történhetnek. A legtöbb manó viszont aggódva követte a három embert. Tudták hogy megint valami újat keresnek. Auritus morgolódt.

-Miért nem elég nekik ez a gyönyörű birodalom?

-Miért akarnak még többet látni?

Úgy látszik az emberek már csak ilyenek. Hajtja őket a vágy, hogy mindig új, ismeretlen dolgokat fedezzenek fel, ezért hajlandók feláldozni nyugalmaikat, kényelemüket, sőt néha még az egészségüket is..

Ezek a manók milyen okosak. Eztet gondolják a kutatókról.

És mit gondolunk mi emberek magunkról:

„- Nálunk időnként kitör a botrány. A feleségem szerint csak kétféle embertípus van. A rendes ember és a barlangász. A barlangkutatók nem szakma ezt csak a munkánkon kívül szabadidőnkben művelhetjük. „

Egy pici szívfájdalom:

„Ebből nem lehet megélni. Amit mi itt a föld alatt teszünk azért senki sem hálás, nemhogy pénzt, de sokszor még jó szót sem kapunk érte. Ráadásul a barlangkutatók nekünk kerül sokba. Meg kell vennünk a szerszámainkat, védőruházatunkat, minden felszerelésünket. „

„Folyton ismeretlen helyzetekkel találjuk szembe magunkat, sőt néha életveszélyes lehet ez a tevékenység. A föld alatt minden kiszámíthatatlan. Nincs nappal. Csak örök éjszaka. Nem tudhatjuk hogy a következő pillanatban mi vár ránk, feneketlen mélység, vízuhatag, ami elsodorhat, vagy újabb szikla, ami megállásra késztet. És mi mégis itt vagyunk. „

Akkor miért is barlangászunk?

„Csodálatos ez a világ. Senki sem veheti el tőlem azt a különleges élményt, hogy részese lehetek valami új felfedezésének. „

Hát ezért!

Köszönjük neked Dezső!

Röviden leírom a mi DEZSŐNK (170 kg) mérlegét:

49 éhes barlangász szájának betömése két napon át+egy kis szerény utibatyu mindenkinek:)

kb. 30 liter zsír

1 nagy tál tepertő

3 db csülök kb 2 kg/db

1 db sonka kb 12-15 kg

2 db szalonna kb 5 kg/db

KÖSZÖNJÜK NEKED DEZSŐ!!!!!!!!!!

Üdv: Attila

Bükki túra, 2005. November 11-13.

Azt a dicső felkérést kaptam, hogy én írjam meg, tanfolyamos szemmel milyennek láttam a novemberi bükki barlangászást.

Nos, az egész úgy kezdődött, hogy hamarabb el kellett lógnom pénteken a munkából, mert olyan fránya messze van Pécestől a Bükk. Még szerencse, hogy a vonaton kedves barlangász kispajtásokkal utaztam, így nem unatkoztam. Ja, ahol ott van Szasza is, ott bizonyára minden van, de unalomnak nincs helye. Főleg, ha nem alszik. Mert akkor olyan, mint egy ma született fekete göndör bárány.

Pécsről is már szép számmal indultunk, és Budapesten is csatlakoztak néhányan hozzánk. Másfél tucatnyian ültünk fel a Miskolc felé tartó gyorsvonatra, ahol már elkezdődött a melegítés egy kis Hubertussal, sörrel, borral, kinek-kinek ízlése szerint.

A miskolci hamburgerfogyasztást és kocsmazást követően várt már minket Lillafüred, ahonnan célba vettük a Bükki Nemzeti Park kutatóházát, Létrástartót. Hírből tudom, hogy néhányszor már sikerült éjszaka eltévedni ezen a szakaszon, de ezúttal nekünk elsőre sikerült. Ha addig fáztunk is, a jó meredek kaptatón kimelegedhettünk.

Tizenegy óra után értünk fel a menedékházba, ahol már vártak minket a korábban érkező Pizolitosok és MKCS-sek: meleg volt és rettenetes alkoholbűz. Ehhez elég hamar hozzászoktunk, sőt valószínűleg fokoztuk a szaghatást! ?

Én úgy láttam, hogy sok jó ember kicsi helyen is elfér, de Szasza más nézőponton volt, és félórán keresztül hallgattatta velünk véleményét a szervezés hiányosságairól. Sebaj Tóbiás, azért elfértünk, igaz a későn érkezőknek már csak a föld jutott osztályrészül. Manett és Fajszi Levi ugyanis csak hajnalban érkeztek: ők más irányból és később indultak, és az eltévedés is kijutott nekik.

Szombat volt a Nagy Nap. A mintegy harmincfős társaság három barlangot céltott meg: a „tökös csávók” egy jó hosszú István-lápai barlangtúrán vettek részt, a társaság egy része a Szepesi, míg a harmadik csoport a Bolhási barlangba ment túrázni. A tanfolyamosokat ez utóbbi kettőbe osztotta be Böllér, a fiúkat inkább a Szepesibe, a lányokat pedig a Bolhásiba vezényelte. Gyorsan kijavítom, nehogy

megrójanak: Angie és Ricsi képezték a kivételt, mert Angiet a hegymászó tapasztalatával a technikásabb Szepesivel szerencsélítették, míg a Ricsi társaságának mi, „bolhásiak” örülhettünk. Illetve a tanfolyamosok párocskáját sem akarták egymástól elszakítani, de ők elég hamar feladták a túrát.

A Bolhási barlangot senki nem ismerte. Böllérnek voltak ugyan halvány

emlékei róla, de mint utóbb kiderült, valószínűleg ezzel csak a tanfolyamosok kedélyét próbálta nyugtatni.

Miután hosszas kínlás után sikerült a barlangot kinyitni, szembesültünk azzal, hogy ahogy leereszkedünk a barlang száján, máris csorog a nyakunkba a víz. Hát, erre én nem számítottam! És úgy tűnt, hogy Andi sem, mert ő nemhogy visszafordult volna, hanem el sem indult utánunk! Persze párja, Arnold vele szolidaritott, úgyhogy máris kettővel kevesebben indultunk útnak. Azazhogy mégsem, mert Lax (ő Angie barátja), aki felszíni túrázni indult, a felszabaduló sisakot a fejére tette, felvette Arnold ruháját, és indult utánunk.

Értesüléseim szerint a barlangász arról ismerszik meg, hogy szereti a nedves, sötét kis lyukakat. De ez a lyuk nem nedves volt, hanem vizes! Az első három perc

után már csurom vizes volt a bugyim is! Na csak semmi finnyáság, hiszen azért mi is bevaló gyerekek vagyunk – szerintem ekképp biztathatta magát minden tanfolyamos, legalábbis én így tettem. Egy darabig sikerrel.

Egy idő után kiderült, hogy térképünk van ugyan, de az évszázados lehet, mert úgy tűnt, hogy „lomentünk a térképről”, olyan helyeken jártunk, ami azon nem volt rajta.

Néhányszor elhagyta a Ricsi száját némi megróvás,

miszerint az elméletben oktatottak nem mindig találkoznak a gyakorlattal, de szerencsére ezek többnyire jó hangulatú, poénos megjegyzések voltak.

Kevésbé volt humoros az a momentum, amikor a szifonon keltünk át, fülig trutyissá válva. Sejtettem én, hogy a barlangászás nem sétágalopp, ez azonban mégis felkészületlenül ért. Néhány keresetlen szó is elhagyta a számát, pedig ez rám kevésbé jellemző, mint Tegzes Andrisra, aki most is hozta a formáját. Találkoztunk egy békával is, szerintem olyan aranyos volt, mint az összes többi társa, de Adri más véleményen volt, ő addig nem volt hajlandó tovább jönni, amíg a békát valaki nem kényszerítette arra, hogy más útvonalat válasszon továbbhaladásra.

Szerencsére kárpótolt bennünket a barlang szépsége és a ránk váró szőlőcukor és csoki, úgyhogy a visszaúton már szinte „fürödtünk” az üledékben. De tényleg! Visszafele könnyebb volt, mert lelkiileg már felkészültünk arra, ami ránk várt. És akkor egy kis vallomás, hogy miért jó tanfolyamosnak (vagy legalábbis kezdő barlangásznak) lenni: mert mindig történik valami, ami új, ami kihívást jelent, amire nem készültünk fel, ami kihoz a sodrunkból (bocs, engem kihoz a sodromból), és amire már egy-két óra múlva mosolyogva vagy elégtétellel gondolunk vissza, vagy legrosszabb esetben is azzal a hittel, hogy következő alkalommal

könnyebben vesszük az akadályokat, hiszen már pár alkalom után is láthatóan sokat fejlődtünk.

A kifelé mászás során megint kaptunk egy kis zuhanyt a nyakunkba, de ez sajnos nem volt elég arra, hogy lemossa rólunk a vastag sárreteget.

Persze a felszínen hidegebb volt, mint a barlangban, és mivel a jó kis műnyúlba még nem fektettem be, a mellkasom fázott, féltem, hogy baj lesz belőle. Szerencsére nem lett, köszönhetően a jó kis „léleklemelegítőnek”, amit a kutatóházhoz visszatérve első dolgom volt magamhoz venni.

Ekkorra már a Szepesiben túrázók is visszatértek, és jó meleg fogadott bennünket.

A kiadós vacsora és további (OH)- csoportok elfogyasztása után már csak a társaság egy részén végigsöprő masszázshullámra emlékszem, valamint arra, hogy Szasza számba veszi az SZKBE „hiénáit”. Bizonyára sokallta a konkurenciát!

Vasárnap a Létrási vizesbarlangba mentek azok, akiknek nem volt elég a szombati túra. A Bolhási barlangban túrázók közül csak Böllér volt kész az újabb kihívásokra, illetve hosszas rábeszélés után Tegzes Zoli is. A többiek szégyenszemre ott maradtunk az ágyban, majd néhányan a patakra mentünk mosónót játszani.

Délben már indultunk is vissza, a ház kitakarítását az MKCS-sekre bízva. (Köszönet érte!) Valamivel rövidebbnek tűnt az út lefelé (egyeseken a gravitáció is segített), és bőven maradt időnk arra, hogy Miskolcon ki-ki elfogyassza kedvenc (?) hamburgerét, majd beüljünk egy kocsmába. A kocsmából való távozáskor következett a Szasza-féle Nagy Produkció (Tegzes Andris is részt vett benne, de a főszerepet Szasza sajátította ki): miután mindenki hátára vette zsákját, és elindult kifelé, Szasza talált még egy zacskót, amit a társasághoz tartozónak ítélt, és büszkén magához vett. A villamoson, úton az állomás felé, kiderült, hogy senki nem vallja magáénak a csomagot, és valószínűleg a kocsmáros csaj vacsorája, reggelije lett volna, ha... Benne volt egy kerek sajt fele, egy pár füstölt kolbász, egy kiló kenyér, két tejföl és egy „Ünnepi” zacskós leves. A vonaton el is kezdődött az „égből pottyant adomány” elfogyasztása. Előbb tejfölös kenyér volt a menü. Mivel Szasza egy óvatlan pillanatban rálépett a zacskóra, és benne az egyik tejfölöspohárra, a mutatvány viccesre sikerült. A tejföl egy része a nadrágján kötött ki, onnan pedig természetesen egy szelet kenyérré került. És akkor megint (már sokadszor) meghallgattuk Szasza nadrágjának sajátosságáról szóló kis előadást, mely arról szólt, hogy a nadrág, ha frissen is van mosva, akkor is úgy néz ki, mintha mocskos volna. Most már értjük, hogy miért: mert mindig „megeteti - itatja”.

És akkor Szasza témát váltott, mondván, hogy „Ez megint egy olyan hétvége, amikor mindenkit én etetek!”

Budapesten a szomszagosabbak egy-két sörrrel felszerelve ültek fel a vonatra, és tovább folytatódott a „Szasza kajájának” valamint a maradék madárlátott étel-italnak az elfogyasztása.

Számomra a következő momentum: Pécssett költögetnek – megérkeztünk.

Szép volt, jó volt, és elkezdődött a visszaszámlálás a következő túráig.

Pécs, 2005. november 16.

Marosi Csilla

Természet- és Környezetvédelmi Nevelés Program (2005. október 29-31.)

2006 október végén TKNP túrát vittünk Aggtelekre, ahol 21 gyerek próbálhatta ki, hogy milyen is az a barlangászás. A gyerekek Ócsáról jöttek Hantos Péter lelkipásztor tagunk szárnyai alatt, és három napig túráztunk velük felszínen és föld alatt egyaránt. Végimentünk a Baradla hosszútúrán, „átvettük” a felújított, mozgásérzékelővel felszerelt jósvafői szakaszt is. Túráztunk a Tohonya-Kuriszlán tanösvény nyomvonalán, meg a Vörös-tó, Medve-sziklák mellett is. A gyerekek ismerkedhettek a területtel, a karsztos felszínformákkal.

Kísérők voltak: Ország János, Szőke Emília, Tarnai Tamás és családja.

A gyerekek hálából egy kis dalt költöttek nekünk, amit a búcsúnál elénekeltek és leírták egy szalvétára... Íme:

„Barlangász dal

*Reggel, hogyha felkelek,
Barlangászni elmegyek.
Túrázok délben, délután,
És este is talán.*

*Pincébe menni nem merek,
Mert cseppkövet ott nem lelek.
De a barlang lágy ölén
Vízmintát gyűjtök én.”*

Szőke Emília

Az erdélyi közös szilveszterről

;))

Néhány szóban...

... szeretnék köszönetet mondani mindazoknak (anyukáknak, apukáknak, családnak, és természetesen Nektek is) akik szervezéssel, szállással, kajával, reggeli, vacsora meghívással hozzájárultak ahhoz, hogy a Székelyföldön eltöltött néhány nap jól, jó hangulatban teljék el,

... szeretném megköszönni azt, hogy erősödhetett bennem is az itt élőkkel szemben az összetartozás érzése,

... szeretném megköszönni, hogy úgy gondolhatom, hogy biztosan ismét meg fogom látogatni ezt a csodás vidéket,

... szeretnék köszönetet mondani a borvízért és minden földi és égi jóért amit itt ebben a néhány napban kaptam,

... szeretnék köszönetet mondani azért is hogy veletek tölthettem a Szilvesztert, és hogyha szükség úgy hozta számíthattam rátok,

... szeretném megköszönni, hogy volt hol aludnunk és fürödni is tudtunk (bár azóta sem jött le, hogy tudott a társaság nagy része meleg vízben zuhanyozni)

... szeretném megköszönni ezen közben azt is, hogy lehetővé tettétek, hogy az indulás előtti hajnalban 5 órát tudjunk aludni. Akinek van jogosítványa és tudja milyen kevés alvással levezetni majd 800 km-t (nem autópályán, (igen) változatos-szélsőséges közlekedési és útviszonyok között) az bizonyára egyetért velem, hogy önmagunk és társaink optimális biztonsága érdekében a szociális érzékenység terén még van mit fejlődni. Még akkor is ha nem számítanánk azt a kockázatot amit társunk jelentene, amikor közel ugyanennyi alvás után adnánk át neki a volánt,

... szeretném elmondani, elhinni, remélni, hogy kedves kis autóm motorházának tetejéről és csomagtartójáról nem lelopták, lefeszégettek a márkajelzést, hanem csak a -15 fokban "fagyott le" róla és a tankcsapdák okozta döccenések nem jelentettek maradandó károsodást a pár hónapja felújított futóműben,

... azt is el kell mondjam, hogy összességében jól éreztem köztetek magam - bármilyen furcsa talán, hogy ezt pont én - kicsit a fentiek ellenére is - mondom.

Ollé Péter, 2006. 01.03.

Uff!

Hát igen, Péteinek A melankolikus hálája c. műve után nehéz bármi maradandót alkotni a szépirodalom terén, úgyhogy én meg se próbálkozom vele. Ám tényleg köszönet mindenkinek, aki így, vagy úgy részt vett akár a szervezésben, vagy akár csak a hangulat fokozásában is. Részemről én az idő nagy részében nagyon élveztem az együttlétet, és a fotók tanulsága alapján még akkor is, amikor már nem nagyon érzékeltem a külvilágot. :)

A depresszióra, befordulásra és érzékenységre hajlamos népeknek (akik közé sikerült egy alkalommal nekem is beverekednem magam) meg azt üzenem, fel a fejjel, lesz ez még így se! Mi is úgy indultunk, hogy előtte 5 percet se aludtam, és menet közben leszakadt a motor, és amikor már nagyon nem bíztak bennem a többiek, szegény Janinak ilyen roncs kocsit kellett szakadó hóesésben, gigászi forgalomban, azokon az ominózus mellékutakon vezetnie. És mégis odaértünk, és mégis jól éreztük magunkat, és ha ez az év ilyen lesz, ahogy indult, akkor ide nekem az egészséget, azonnal!

Szóval köszi mindenkinek, és igazán BOLDOG ÚJ ÉVET NEKTEK!

Simi

„Csipesszel se nyúlnék hozzá”

-beszámoló a Hajnóczy-túráról (okt.14-16.)

Barna már régóta szerette volna meglátogatni a Hajnóczy-barlangot (ha még nem hallottatok róla- a Bükk déli részén található, Cserépfalu mellett), így aztán túrát szervezett az egyik októberi hétvégére.

A szállásunk Cserépfalun volt, Barta Karcsi ingyen a rendelkezésünkre bocsátotta ottani házukat (Köszönet érte az SZKBE nevében!!!). Megérkezéskor rögtön rávetettük magunkat arra a két üveg pezsgőre, amit a konyhában találtunk: az egyik szavatossága 2003-ban, a másik épp 10 éve, '95-ben járt le..... Nos, néhány perc múlva már csak az emléke maradt a pezsgőnek. A 10 éve lejárt nedűnek szénsavas tokaji aszú íze volt, úgy lefoglalta a társaságot, hogy még a bejárati ajtót is elfelejtettük becsukni magunk mögött. Jól indult a hétvége!

A Hajnóczy-barlangot - amit azért hívnak így, mert anno a közeli Hajnóczy középiskola diákjai kezdték el kutatni- csak helyi vezetővel tekinthettük meg. A srácot azt hiszem Csabának hívták, szombat este 7-re és vasárnap délelőttre vállalt egy-egy vezetést, fejenként egy ezresért. Közülünk persze szinte mindenki szombat este akart menni (hol itt a közösségi szellem???), úgyhogy szombatra összeállt egy 14 fős csapat, és egy jóval kisebb (4-6 fős) pedig

másnapra.(A vasárnapi túrázókkal mi végül nem is találkoztunk, mert ők csak aznap hajnalban érkeztek meg autóval, a többség még aludt, amikor leszálltak a barlangba, és mi már hazafelé zötykölődtünk, mikor feljötték.)

Szombaton időnk volt tengernyi este 7-ig, ezért a falutól 5 km-re fekvő barlangot "kis" kerülővel közelítettük meg: először megkerestünk egy ősember-barlangot Cserépfalu mellett, a Suba-lyukat, majd délben elbusoztunk a közeli Noszvaj településig, felkaptattunk a Várhegyre, le a Várhegyről, onnan pedig visszafordultunk a barlangunk felé. Innen többnyire csak szintben kellett már menni. (Megvallom legnagyobb örömömrre, mert ahogy felfelé kellett mászni, a szintkülönbséggel egyenes arányban nőtt a távolság köztem és a csapat között- és nem én mentem elől.☺)

Ütközben rengeteget fotóztunk. A képek remélem már fent vannak a honlapon, mire ez a cikk kijön! A túra utóéletéhez ugyanis hozzátartozik, hogy a hétvégén készült félperces videómat (Zoli famászási- és leesési tudományáról) a kérésemre Gergő felrakta a képek mellé a netre, mire a tár.hu törölte a regisztrációját, és most az eddig felpakolt 3200 SZKBE-s kép egyike sem elérhető. Bocs, Gergő! A

famászásnak szerintem nincs erotikus/agresszív/tiltott politikai színezete (vagy régimódi vagyok, és lemaradtam valamiről?), szóval talán nem a tartalommal volt bajuk, hanem a formátummal. Ez esetben meglehetősen furcsa eljárás minden figyelmeztetés nélkül törölni a felhasználót.....

A barlangról még nem is beszéltem! Aki még nem látta, vegye fel ezt a túrát az életcéljai közé, mert a cseppkövekben és hatalmas termekben olyan gazdag, hogy szépségében a Baradlához mérhető. Sajnos mi is csak egészen kicsi részét láttuk, úgyhogy nekünk is kötelességünk még visszamenni. Csaba, a vezetőnk 3 segítőt hozott magával, akikkel végül nagyon összehaverkodtunk. Eleinte idegesített, hogy minden kavicsnál részletesen elmagyarázták, hogy "a bal lábadat ide, a jobbát pedig oda, és akkor amott tudsz kapaszkodni, és akkor emelheted a feneked, ugye nem is nehéz", de persze csak segíteni akartak, és hamar rájöttek, hogy nem kell minket féltetni.

Éjjel 10-11 körül már ki is értünk a föld alól a teliholdas éjszakába, és a rövidebb utat választva nem a kanyargós műúton tértünk vissza szállásunkra, hanem lámpáinkat felcspavva nekivágtunk a sziklás hegyoldalnak. Ez is felejthetetlen élmény volt, mert a hegy rettenetesen omlott, és nem tudtuk úgy letenni a lábunkat, hogy az ott is maradjon. Szóval gyakoroltuk a spárgát, amit egyesek nagyon élveztek, én meg nagyon nem.

A szombati nap mérlege így nagyjából 25 km, és egy rövid, 3,5 órás barlangtúra.

Másnap mi már gyakorlatilag már nem is csináltunk semmit, élveztük a napsütést, és hajkurásztuk a szomszédasszony kiskutyáit. A kiskutyák ennivalóak voltak, az enyhén túlsúlyos középkorú hölgy már nem volt ennyire dekoratív, Raisz Peti egész hétvégén azt hangoztatta, hogy „csipesszel se nyúlna hozzá”. Elhisszük neki. Állítólag valamelyik geográfus terepgyakorlaton ölelésre vágyva belebújít a kint alvó fiúk hálósákjába, és alig lehetett elzavarni, Peti ellenszenve azóta lankadatlan a szép szomszédasszony iránt...

A Szegedre utazók Egerben szálltak fel a vonatra, azért nem a közelebb fekvő Mezőkövesden, mert ott a Miskolcra érkező tömött szerelvényen már biztos nem kaptunk volna ülőhelyet. Szóval a Szegedre tartó társaság nagy része – Peti, Réka, Ákos, Jani meg én- elbusoztunk Noszvajon keresztül Egerbe, cukrászdáztunk egyet, és jó előre helyet foglaltunk a vonaton Gergő és Barna számára is. Ugyanis Gergő és Barna Noszvajon leszállt a buszról, ők gyalog jöttek onnan, így spóroltak 53 Ft-ot a buszjegyen és gazdagabbak lettek egy újabb túra emlékével.

Barna, köszi, hogy megszervezted ezt a túrát (tartsd meg ezen jó szokásodat, hogy túrákat szervezel)! Köszönjük Barta Karcsinak is, hogy átengedte nekünk a cserépfalui házát, és pezsgős fogadtatásban részesített minket!

Jövőre, ugyanekkor, ugyanitt?©

Résztevők: Dobó Barna, Raisz Peti & Réka, Farkas Kata, Lukoczi Georgina, Novotnik Gergő, Kovács János, Bozóki Zoli, Csapó Ákos, Szóke Emília, Salamon Szabolcs, Hegedűs Manett, Ollé Péter, Vas Gabi, vasárnap reggel pedig Balogh Balázs (Szami), Tóth Judit.

Szeged, 2005. 11. 04. Vas Gabi

Előadás a Pollackon a Juhász Jenő Szakkollégiumban

Történt, hogy november hónap 8. napján pollackos kispajtások sokasága gyűlt össze egy nagy előadóteremben, hogy meghallgassák amit mesélni akarnak nekik.

Ott ültek, ücsörögtek, majd egyszer csak lekapcsolták a villanyokat, sötét lett és úgy érezte mindenki, hogy nem is az előadóban van, hanem valami eddig ismeretlen helyen. Olyan érzésük támadt, mintha egy barlangban lennének. De hát hogy kerültek volna oda? Körülnéztek, mindenhol sötét falakat láttak és ekkor kicsit félni kezdtek, megfogták egymás kezét és mindannyian becsukták a szemüket. Ekkor már biztosak voltak benne, hogy egy barlangban vannak. Tanakodni kezdtek, hogy mitévők is legyenek.

Ekkor jelent meg egy fénysugár, ami egyben a reménysugarát is jelentette, egy Szőke lány képében. Mint a barlangászok órangyala, megjelent egyszer csak a barlangban, és fénye mellett máris láthatóvá váltak a barlang csodálatos képződményei és a kivezető út is kezdett körvonalazódni.

A Szőke barlangász kedvesen szólította meg a kétségbe, majd ámulatba esett Pollackosokat. Azt mondta nekik, hogy kivezeti őket a barlangból, és természetesen megmutat nekik minden szépséget, ami csak egy barlangban előfordul. Ennek nagyon megörültek a sötétben elbátortalanodó kispajtások.

A lány el is indult, a többiek pedig követték szépen sorban. Elmondta, hogy a Mecsek gyomrában járnak, és hogy sok-sok szép barlang van még itt. Természetesen minden szép cseppkőnél és oldásformákkal tarkított teremben megálltak, megcsodáltak minden szépséget mellyel a természet megajándékozott minket. A kispajtásoknak szöveget ütött fejükben, hogy ők miért nem látták eddig ezeket a szép természeti jelenségeket. A lány azt válaszolta erre a kérdésre, hogy a természet a neki nagyon kedves műveit eldugta a föld alá, hogy ne láthassa mindenki.

Majd arra gondolt a természet, hogy az azért mégis csak túlzás, ha nem látja senki, akkor olyan mintha nem is lenne. Így hát hiába áldozott olyan sok évet arra, hogy létre hozza ezeket. Ekkor arra gondolt, hogy mégis kellene egy „FAJ” akik olyan bátrak, ügyesek és érdeklődők, hogy megérdemlik, hogy megnézhessék azokat a csodákat. De természetesen azt is feltételül szabta, hogy vigyáznak is mindezenre s mutassák meg sok pollackos kispajtásnak is. Így a természet létrehozta a barlangászokat is.

A lány elmondta nekik, hogy ők most olyan szerencsések, hogy kicsit ők is barlangászok lehetnek és egy kis idő múlva akár igazi barlangászok is

válhatnak belőlük. Így haladtak szépen lassan a barlang járataiban a sötét falak közt, amiket a halvány fénycsóvák festettek be sejtelmes virgonc játékokkal s mutatták meg azok formáit, színeit. Ekkor már mindenki nagyon jól érezte magát ebben az álomvilágban amibe csöppent.

A lány csak mesélt, mesélt. Mesélt még többet a mecseki barlangokról. Azok mekkorák, merre vannak, hogyan keletkeztek. A sok szorgos kis barlangász hogyan kutatja

őket, s hogy keresik az utat a nagy barlangrendszerekhez. Arról is, hogy az okos barlangászok milyen méréseket, kutatásokat folytatnak. Természetesen azt sem felejtette el megemlíteni, hogy milyen remek a hangulat és milyen vidám élet zajlik a barlangból kijövő és oda már ekkor visszavágyó barlangászok közt.

Ahogy haladtak, hallgatva a lány szavait és nézve a csodás képeket melyek eléjük tárultak, elgondolkodva a sok hallott okosságon sokan úgy érezték, hogy ez igen csak jó dolog, s hogy részesevé kellene egyszer válni.

Mesélt a sok kisgyermekről, a kis barlangász palántákról, akik már pár éves korukban megbarátkozhattak a barlangokkal és a természettel. Hiszen a természet szeretete nagyon fontos, akár a felszínen járunk, akár az elrejtett világban. Ha nem szeretjük, és nem neveljük a kicsinyeinket is a szeretetére, akkor egyszer csak meg fog ránk haragudni és elveszi tőlünk azt, amit kaptunk tőle.

Ahogy erről tanakodtak egyszer csak kiértek a fényre, világosság lett. Mind a 30-40 emberke boldog volt és a látottak lebegtek még a szemük előtt, a hallottakról cserélték a szót. Majd hirtelen tapsvihar támadt, mindenki kinyitotta a szemét, s csodálkozva látta hogy újra az előadóteremben van, égnek a villanyok, a Szőke lány a katedrán áll és széles mosollyal búcsúzik a pajtásoktól kiket kalauzolt a barlangok világában. Ekkor nem tudták, hogy álmodtak vagy tényleg a leány egy barlangból mentette ki őket, vagy végig ott ültek a teremben és hallgatták s nézték az előadást.

Úgy gondolom mindenki örült, hogy belesöpphenhetett egy olyan világba, amelyet nem ismert eddig, és hogy meg tudhatott róla sok-sok mindent. Azt is, hogy hogyan tud behatóbban is megismerkedni vele. Voltak is páran akik úgy döntöttek, hogy ennyi nem volt elég és szeretnének még visszabújni a hegyek mélyébe, hogy lássák még a belsejét annak aminek a külsejét már valamennyire ismerik.

Mindenki elégedetten indult útnak és várták már hogy meglátogathassák a Trió-barlangot, ahová meg lettek invitálva. Egyszóval az előadás nagyon jó és érdekes volt és talán sikerült „megfertőzni” pár kispajtást is a barlangászat vírusával.

- Balogh Krisztián, avagy egy új tanfolyamos -

Hogyan lesz a cserebogár

Az előző hírmondóban a „A Szegedi Karszt- és Barlangkutató egyesület alapfokú barlangjáró tanfolyamot indít” mondat volt olvasható. Most már ez szomorú illetve vidám valóság, nem csak merengő arccal a jövő bámulása. Nem csak vágyakozva s ábrándozva a jövő böngészése. Hanem a jelen.

Szóval hogy is történt. Volt azon az októberi estén, hogy egy kis csapat össze gyűlt a város egy mindenkitől távol eső, barlangász tanfolyam lebonyolítására optimális pontján. Voltak, aki újság olvasási szokásaiknak köszönhették, hogy a tanfolyamra kerültek, akik nem tudnak olvasni azokat Böller tanár úr szervezte be. S vártuk hogy hogyan is akarnak belőlünk barlangászt farigcsálni. A sok kis megszeppent barlangász palántát rögtön kedvesen befogadták (látva bennünk az áradó tehetséget s elszántságot), hamar úgy éreztük be is fogadtak minket, fiatal lurkókat maguk közé az öreg szakállas barlangászok. Ezt alá támasztandón már az első előadás után konzultációra került sor, ahol kizárólagosan az előadáson elhangzottakkal kapcsolatban lehetett kérdéseket feltenni. Sajnos a megfelelő hely hiányában egy kocsmába kellett behúzódnunk, ami nem ideális hely egy barlangász számára, mint tudjuk (egyik szomszédos asztalnál még valaki alkoholt is fogyasztott). Így a barlangi ismeretek forgatagában minden kispajti máris megszerette a tanfolyást s ők maguk is, megkezdtek összeismerkedni, s igazi kis csapatává válni, annak ellenére, hogy elég különböző helyekről érkezünk.

Ettől kezdve minden hét szerdáján az időnknek illetően elcsapása vált a megszokottá számunkra. Hétről hétre ott ücsörögünk mi tanulók a padban (s jegyzetelünk), eljön mindig: Csilla, Zsófi, Évi, Ricsi, Mányi, Éndzsi, Gabi, Zsombi, és még Én is (mindenki nagy öröme) s csillogó szemmel várjuk a sok-sok tudást, hogy jól magunkba szívhassuk. Az előadók hétről hétre mindent el is követnek, hogy minél több tudást, sok érdekességet, tapasztalatot megosszanak a barlangászai életút első rögeit taposókkal. Szóval az előadások nagyon jól telnek, egy szavunk sem lehet ellene.

A gyakorlati foglalkozások, ahol kötelekkel és barlangokkal lehet testközelből

megismerkedni, sőt örökre szóló barátságot kötni- is szerintem nagyon jók, érdekesek, szépek, izgik, szóval élmény számba mennek. Sajnos itt a megjelenés már sokkal változóbb, sajnos ritkán van, hogy mindannyian meg tudunk jelenni. Ez nem is csoda, hisz ezekre sok körülményt (idő, pénz, idő, stb, idő), a semmiből elénk ugró akadályt kell leküzdeni. De azért mindenki megteszi, ami tőle telik. A másik kicsi nehézség, az hogy kötélen való szaladgáláshoz helyszínt nem is olyan könnyű sok esetben

keríteni. Barlangot szerezni még megoldható. El is juthattunk a tanfolyamnak hála, számos szép barlangba. Voltunk a Trió, Szuadó, Mátyáshegyi, Bolhási, Létrási vizes, Szepesi, Béke, Kossuth, Meteor, Surrantós barlangokban. Sajnos nem voltunk mindannyian mindegyikben, de amelyikekben igen, azok nagyon tetszettek. Én életemben először a Szuadó-barlangban voltam. Nekem az is nagyon tetszett. Nem

tudom megmondani, hogy miért, de tök jó volt kúszni, mászni a szűk folyosókban, vizesnek, sárosnak lenni. Szép volt, amiket láttam benn, és nagyon érdekes hogy mik jönnek létre a mélyben s hogyan. De, talán ami a legjobb, hogy a barlangból kiszorul a külvilág, ott nem érvényesek a kinti játékszabályok, nincsenek gondok, problémák s átértékelődik, átalakul minden. Nehéz szavakba önteni de egy más világba csöppen az ember. És természetesen jó buli is az egész. Szóval ezeketán is még vágytam vissza a barlangokba. Voltam is párban s nagyon jól éreztem magam. Talán amit kiemelnék még, az a Szepesi-barlang volt. Nekem, zöldfülű barlangásznak, aki 4-5szőr volt barlangban, nagyon-nagy élmény volt. Ott igazi csapatszellem uralkodott s kellett sokat fel-le mászni s segíteni egymásnak, ez igazából újdonság volt, de nagyon élveztem. És gyönyörűséges tájakon vezetett az út, vagyis nagyon-nagyon tetszett, amit sok-sok év alatt varázsolt számunkra a természet. Örülök, hogy minezt láthattam és átélhettem.

Szóval így a tanfolyam felénél úgy érzem, hogy jól döntöttem mikor ilyesmire adtam a fejem. S szerintem ezzel mind így vagyunk. Reméljük, hogy a barlangász társadalom is kezd felkészülni (főleg lelkileg) érkezésünkre, s szívesen fogad minket. Addig is mi ígérjük, hogy estéinket a gyertya fénye mellett a barlangjáró tudományok tanulmányozásával töltjük. Véres verítéket törölgetve homlokunkról megírjuk a dolgozatokat (hibátlanra), s a barlangokban, pedig olyan ügyesek leszünk.....(nem is tudom mi a jó hasonlat ide, talán, mint egy barlangász?!).

Remélem a tanfolyam lelkes hallgatói közül minél többen, ha nem is „alapfokú” de barlangjárók leszünk, hogy kényeztethessük magukat a föld mélyének gyönyörűségeivel s vidáman, vethessük bele magunkat a kellemes társaságban, amit a barlangok mellé biztosít az egyesület. Izgatottan várjuk a folytatást, bízva benne hogy az is ilyen jó lesz, mint az eddigiek.

Egy tanfolyamista szeme szögéből:

2005. december, kicsi Krisz

Emlékeztető az SZKBE 2006. évi Tudományos Bizottsági Üléséről

2006. január 21.-én került sor az orfűi Faluház Dísztermében a Tudományos Bizottsági Ülésre, ahol eldöntöttük a 2006 évre vonatkozóan, hogy a feltáró kutatásnak milyen prioritásai legyenek. Az ülésen részt vettek: dr. Barta Károly, Bauer Márton, Fajsi Levente, Gubacsi Rita, Nagy M. Péter, Novotnik Gergő, Ország János, Pinizsi Magdolna, Rostás Attila, Salamon Szabolcs, Szőke Emília, Tarnai Tamás

A megbeszélés elején a jelenlevők egyhangúlag elfogadták, hogy a 2006-os évben is Rostás Attila (Böllér) maradjon a kutatásvezető. Ország János és Tarnai Tamás összefoglalta a kutatásvezető feladatait:

- Előre megtervezi az elvégzendő munkát
- Időben értesíti a szóba jöhető tagokat
- Gondoskodik az eszközök beszerzéséről
- Előre felbecsüli a várható létszámot, ennek függvényében készíti az időtervet
- Koordinálja a résztvevők munkáját
- Dokumentálja az elvégzett munkát

Ez után Jani felolvasta a 2005-ös tervet, amit a 2004. novemberi Tudományos Bizottsági Ülés döntött:

- Szuadó: főtebontás, szivattyú próba
- Trió: Vizes-végpont bontása
- Jószerecsét: bontás
- Gilisztás: bontás, patak ráengedés
- Rumba: vízfestés, radon mérés
- Sózó nyelő: információ gyűjtése

Ezekből a tervek közül a következők valósultak meg:

Szuadó-barlang (Nagy Peti)

- A villamosági rendszer kész, az utolsó doboz nincs bekötve (Sityu, Csizmarik Zoli)
- Szellőzés rendben, használható (Sityu, Csizmarik Zoli)
- Bontás: 4-6m haladás
- Depózás folyamatosan történt
- A régi ácsolatfák a felszínre depózva
- Szivattyúpróba időhiány miatt elmaradt
- Összességében eredményes volt a 2005-ös év!

Trió-barlang (Jani)

- A villamos rendszer ellenőrizve
- A vizes végpont kidepózva az Őrszem terembe, az eredeti végponti állapot visszaállítva

- Ácsolat levive
- Régi ácsolat, eszközök a felszínre hozva
- Védett részek lekerítve

Jószerecsét-aknabarlang:

- Idő és erőforrás hiányában nem foglalkoztunk a barlanggal

Szó-nyelő:

-Információgyűjtés eredményes volt, térképek, és az előző bontások jegyzőkönyvei, beszámolóí megvannak.

Rumba-barlang

-Vízfestés:

- Se nem gyors, se nem lassú lefolyású
- A barlang lassan nyelte el a vizet
- Következtetések: A jelenlegi végpont után szűk, agyaggal feltöltött szakasz, vagy pedig egy szűkület utáni vízszintes járat várható
- Végkövetkeztetés: hosszan várható szűk, nehezen bontható, lassú haladást sejtető szakasz

-Radon mérés:

- A detektor júniusban kerül kihelyezésre, a terv az volt, 4-5 havonta olvassuk le
- November elején az első leolvasáskor kiderült, hogy a radon szint mérése augusztus 8-án leállt (a hőmérsékleti és légnymás adatok megvannak), a detektorjavítás után újra lekerült a barlangba
- A detektor a karácsonyi, szilveszteri olvadáskor víz alá került, és teljesen elázott, minden adat elveszett
- A rendelkezésünkre álló kevés adatból az következtethető ki, hogy nincs a közelben nagyobb terem, vagy ha van, akkor feltöltődött.

Gilisztás-nyelő

- A Nyári-táborban bontottuk, majd elkészítettük a gátat, hordalék fogókat helyeztünk el, kitisztítottuk a barlang előtti nyelőt, bedesztkáztuk az ácsolat kiálló részének oldalát, befedtük a barlangot, majd ráengedtük a patakot.

Idei tervként a következő tervek merültek fel:

Szuadó-barlang:

- kidepózás,
- szivattyúzás,
- villamos hálózat javítása,
- később, ha kell főtebontás folytatása

Trió-barlang:

- ácsolás a vizesági végponton
- kipakolása
- gát megerősítése

Gilisztás-barlang:

- a nyelő körüli üledék kilapátolása
- a gát megerősítése

Jószerecsét-aknabarlang:

- ácsolása, bontása (akácfa ácsolat, vörösfenyő deszkákkal)

Rumba-barlang:

- bontása
- áradmányvíz-vízszint mérése

Esetleg új kis objektum bontása**Szó-barlang:**

- festésbe besegítés a Pro Natura Karszt- és Barlangkutató Egyesületnek
- bontásba besegítés

A fenti felsorolás egyben a prioritási sorrendet is kijelöli, tehát első a Szuadó, ha van további kapacitás, akkor a Trió, és így tovább. Idén a fő cél a Szuadó további bontása és márciusi kutatóhétvégén egy szivattyú-próba. Az esetben, ha lesz fölös erőforrás, természetesen lehet kutatni más objektumokat is, igény szerint (pl.: Rumbát). A Jószerecsét-aknabarlang csak akkor lesz bontható, ha beszerzünk jó minőségű ácsolatfát. Ez az idei évben nem valószínű, hogy megoldható.

Célunk még a rendszeres havi, vagy akár kétheti kutatóhétvégék szervezése.

Honlapszépítő pályázat

Ezennel meghirdetjük a „Szépítsük meg az egyesületi honlapot” pályázatot(öteladó: Süni, Kara, Mariann, Tamás:)). Bárki pályázhat aki akar, akár egyénileg, akár csapatban. A határidő 2005. december 31.

A pályázat célja, hogy szebbé, modernebbé tegyük az oldalt. Várjuk az ötleteket, terveket. Ezeket beadhatjátok papíron rajzként, vázlatként, de készíthettek mintaoldalakat is. A lényeg, hogy teljesen legyen kidolgozva a design: háttérképek, gombok, menük(akár animáló menük is), + oldalstruktúra és egyéb ötletek.

Kikötés: Ne legyen telepakolva flash-sel, gondoljunk gyengébb géppel, lassúbb internettel rendelkezőkre is.

Elbírálás: a kész pályaművek közül szavazás alapján választjuk ki a győztest. Szavazati joga az egyesületi tagoknak, és a listalakovoknak lesz.

Djazás: A legjobb pályamű megvalósításra kerül!

A többi, arra érdemes munka megtekinthető lesz az oldalon a pályázó(k) nevével.

Felelős: Novotnik Gergő. Hozzám lehet fordulni minden kérdéssel, javaslatlall, és nekem küldjétek a kész munkákat is, a novotnikg@gmail.com emilemre.

Munkára fel!

Gergő

Miki túra 1., 2.

Népes Mikulás túrát szerveztünk a 2005-ös évben is. Mivel 35 fős létszámkorlátot rendeltünk el a szállás, a barlangok járhatósága és a csapat koordinálása végett, és nem férünk be mindannyian, ezért megszerveztük a 2. Miki túrát is. Az első időpontja december 1-3. a másodiké pedig 8-10. Bejártuk a Béke, Kossuth-barlangokat, voltunk Alsóhegyen a Meteorban és a Pócsakői víznyelőbarlangban is, na meg az Esztramosban a Surrantós, azaz a Rákóczi 2-es barlangban. Szép volt, a csapat jól érezte magát. Volt saját Télapónk is, aki szombat este kiszólitott minden kedves barlangász kispajtást, és kisebb feladat elvégzése után megajándékozta szaloncukorral.

Sajnos nem mindenki tudott eljönni a túrára, többek között T. Tamás sem, akinek egy rögtönzött dalt énekeltünk 30-an a telefonba... ez így szolt:

“Hull a pelyhes fehér hó,
Jöjj el kedves Tarnai!
Van zsákodban minden jó,
Finom sajt és vörös bor.
Jöjj el hozzánk, várunk Rád,
Kedves öreg Tamás bá!”

Tamás meghatódott válasza sms-ben érkezett még az éjszaka folyamán: „Kedves Barlangász Kispajtások! Köszönöm, hogy gondoltatok rám, jól esett. Most a sors úgy hozta, hogy a három helyből, ahol lennem kéne, épp itthon küzdök... De tudjátok meg, hogy eleven a kép, mit magam előtt látok, hogy akár Veletek is lehetnék... a barlang járatának sziluettje, alakotok körvonala, a mészkövön játszó árnyak villódzása... mind, mind előttem vannak... s hallok a huhogásokat a Békében, amint a karsztvíz az overáljaitok alá hatol... szóval lélekben ott vagyok Veletek... erősebben, mint gondolnátok! :)))”

Reméljük is...

**A Hírmondó a Bába és Társai Kft. Nyomdájában készült.
A Kft. a nyomtatást és a fűzést ingyenesen biztosítja részünkre
Tel.: 62/ 464-015**

SZKBE Hírmondó

22. szám

Kiadja a Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület

Levél cím: 6701 Szeged, Pf. 1269

E-mail: szkbe@szkbe.hu

Honlap: www.szkbe.hu

Szerkesztő: Pinizsi Magdolna 20/514-9154 E-mail: zzeldi@gmail.com

Felelős kiadó: Raisz Péter 30/ 907-5701